

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 746/2017-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 20. decembra 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészárosa predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED] [REDACTED], [REDACTED] Poľská republika, [REDACTED] [REDACTED], [REDACTED] Poľská republika, [REDACTED], [REDACTED] Poľská republika, a [REDACTED] [REDACTED], [REDACTED] Poľská republika, zastúpených advokátom JUDr. Dušanom Remetom, Masarykova 2, Prešov, ktorou namietajú porušenie základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 35 ods. 1, čl. 39 ods. 1, čl. 40, čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 52 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 12 Scud 10/2014 a jeho rozsudkom sp. zn. 12 Scud 10/2014 zo 16. januára 2015 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Sžso 72/2015 a jeho rozsudkom sp. zn. 9 Sžso 72/2015 z 26. apríla 2017, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED], [REDACTED]
[REDACTED] a [REDACTED] [REDACTED] o d m i e t a .

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. augusta 2017 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] Poľská republika (ďalej aj „sťažovateľ 1“), [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] Poľská republika (ďalej aj „sťažovateľ 2“), [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] Poľská republika (ďalej aj „sťažovateľ 3“), a [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] Poľská republika (ďalej len „sťažovateľ 4“; spolu aj „sťažovatelia“), zastúpených advokátom JUDr. Dušanom Remetom, Masarykova 2, Prešov, ktorou namietajú porušenie základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 35 ods. 1, čl. 39 ods. 1, čl. 40, čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 52 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 12 Scud 10/2014 (ďalej len „napadnuté konanie krajského súdu“) a jeho rozsudkom sp. zn. 12 Scud 10/2014 zo 16. januára 2015 (ďalej len „napadnutý rozsudok krajského súdu“) a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Sžso 72/2015 (ďalej len „napadnuté konanie najvyššieho súdu“) a jeho rozsudkom z 26. apríla 2017 (ďalej len „napadnutý rozsudok najvyššieho súdu“).

Zo sťažnosti a z príloh k nej priložených vyplýva, že žalobami zo 14. februára 2014 sa sťažovateľ 1 domáhal na krajskom súde preskúmania zákonnosti postupu a rozhodnutí Sociálnej poisťovne, ústredia Bratislava (ďalej len „ústredie Sociálnej poisťovne“) č. 47429-2/2013-BA z 2. januára 2014, č. 47499-2/2013-BA z 30. decembra 2013 a č. 47501-2/2013-BA z 30. decembra 2013. Sťažovateľ 1 v žalobách namietal porušenie subjektívnych práv jeho zamestnancov v správnom konaní z dôvodu nedostatočného zistenia skutkového stavu veci, porušenia zásady dvojinstančnosti administratívneho konania, nepreskúmateľnosti a arbitrárnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy, nevydania rozhodnutia orgánom verejnej správy v zákonnej lehote, porušenia zásady rovnakého zaobchádzania, prejudikovania rozhodnutia orgánom verejnej správy, a to s podrobným odôvodnením a s odkazom

na konkrétne skutočnosti. Konania o žalobách sťažovateľa 1 boli pôvodne vedené krajským súdom pod sp. zn. 12 Scud 10/2014, sp. zn. 12 Scud 11/2014 a sp. zn. 12 Scud 12/2014.

Uznesením krajského súdu sp. zn. 12 Scud 10/2014 zo 16. januára 2015 došlo k spojeniu konaní vedených tamojším súdom pod sp. zn. 12 Scud 10/2014, sp. zn. 12 Scud 11/2014 a sp. zn. 12 Scud 12/2014 do jedného konania vedeného ďalej pod sp. zn. 12 Scud 10/2014.

Krajský súd napadnutým rozsudkom žaloby sťažovateľa 1 zamietol. Rovnako zamietol aj návrh sťažovateľa 1 na prerušenie konania a na pribratie sťažovateľov 2, 3 a 4 do napadnutého konania a zároveň nepriznal sťažovateľom náhradu trov konania.

Z napadnutého rozsudku krajského súdu vyplýva, že žalobu sťažovateľa 1 zamietol s poukazom na skutočnosť, že sťažovateľ 1 ako žalobca namieta porušenie iných ako svojich subjektívnych práv, keďže namieta nezákonnosť rozhodnutí vydaných v rámci správneho konania, v dôsledku ktorých došlo k zániku povinného nemocenského poistenia, povinného dôchodkového poistenia a povinného poistenia v nezamestnanosti sťažovateľov 2, 3 a 4. Napadnutým rozsudkom bol zároveň zamietnutý návrh sťažovateľa 1 na pristúpenie účastníkov – sťažovateľov 2, 3 a 4 (zamestnancov sťažovateľa 1) do konania, a to s odkazom na v tom čase platný a účinný § 250 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), podľa ktorého je účastník správneho konania povinný podať žalobu do 2 mesiacov odo dňa právoplatnosti rozhodnutia správneho orgánu na poslednom stupni. Ak zamestnanci sťažovateľa 1, t. j. sťažovatelia 2, 3 a 4 svoje práva neuplatnili podaním žaloby na všeobecnom (správnom) súde, bol krajský súd toho názoru, že na svojich subjektívnych právach neboli dotknutí, pretože iba formou žaloby mohli porušenie svojich subjektívnych práv v konaní pred všeobecným (správnym) súdom namietat, a teda právne relevantným spôsobom brániť.

Na základe sťažovateľmi podaných odvolaní najvyšší súd napadnutým rozsudkom napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil ako vecne správny.

Sťažovatelia v rámci svojej sťažostnej argumentácie predovšetkým poukazujú na viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu v obdobných veciach, z ktorých vyplýva, že Sociálna poisťovňa, pobočka Košice (ďalej len „pobočka Sociálnej poisťovne“), ale ani ústredie Sociálnej poisťovne nemali právomoc rozhodnúť o určení tzv. uplatniteľnej legislatívy vo vzťahu k osobám v rovnakom postavení, v akom sa nachádzajú sťažovatelia. Ďalej sťažovatelia poukazujú na to, že podľa doterajšej judikatúry nemohol najvyšší súd rozhodnúť vo veci bez toho, aby boli najprv zodpovedané príslušné prejudiciálne otázky Súdnym dvorom Európskej únie. Podľa ich názoru nezohľadnenie doterajšej judikatúry všeobecných súdov samo osebe preukazuje porušenie nimi označených práv garantovaných ústavou a dohovorom.

V súvislosti s argumentmi najvyššieho súdu a krajského súdu vzťahujúcich sa k zisťovaniu skutkového stavu veci poukazujú sťažovatelia na to, že príslušná inštitúcia sociálneho zabezpečenia v Poľskej republike [Zakład Ubezpieczeń Społecznych – ZUS, (ďalej len „ZUS“)] určila, že uplatniteľnou legislatívou v daných veciach je v zmysle európskeho práva [čl. 16 ods. 2 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009, ktorým sa ustanovuje postup vykonávania nariadenia (ES) č. 883/2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia a čl. 13 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady č. 883/2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia] slovenská legislatíva. Ústredie Sociálnej poisťovne to akceptovalo vydaním príslušného formulára, a preto sa na sťažovateľov 2, 3 a 4 hľadelo ako na zamestnancov vykonávajúcich zamestnaneckú činnosť na území Slovenskej republiky.

V neskoršom období ústredie Sociálnej poisťovne nariadilo preveriť reálny výkon činnosti sťažovateľov 2, 3 a 4 na Slovensku a prípadne rozhodnúť o zániku ich povinného nemocenského poistenia, povinného dôchodkového poistenia a povinného poistenia v nezamestnanosti podľa slovenských právnych predpisov, k čomu napokon aj došlo, a to podľa sťažovateľov v rozpore so zákonom a so skutočnosťou.

Sťažovatelia tvrdia, že všeobecné súdy „odobrili“ zjavne nedostatočne zistený skutočný stav vecí, pričom z ich rozhodnutí vyplývajú výhrady k tomu, že samotní

sťažovatelia boli pri zisťovaní skutkového stavu nedostatočne aktívni, pretože nepredložili dôkazy potrebné na preukázanie ich argumentácie. Všeobecné súdy teda v rozpore so zákonom preniesli dôkaznú povinnosť na sťažovateľov, ktorí považujú za neakceptovateľné a nespravodlivé, aby boli nad rámec „súčinnosti“ povinní čokoľvek preukazovať a dokazovať namiesto orgánu verejnej správy, a tobož nie v konaní v rámci správneho súdnictva, kde sa rozhoduje zásadne na podklade skutkového stavu veci zisteného v správnom konaní.

Vo vzťahu ku skutkovým záverom obsiahnutým v napadnutých rozsudkoch krajského súdu a najvyššieho súdu o tom, že sťažovateľ 1 nemá v Slovenskej republike registrované sídlo a sťažovatelia 2, 3 a 4 tu reálne nevykonávajú žiadnu činnosť, sťažovatelia tvrdia, že ide o závery prijaté bez náležitého zistenia skutočného stavu veci. Podstatná je pritom podľa nich obsahová náplň zamestnania sťažovateľov 2, 3 a 4, ktorí vykonávajú roznos letákov, ktoré si sťažovateľ 1 preberá v externej obchodnej spoločnosti. Podľa špecifických podmienok jednotlivých zákaziek sú sťažovatelia 2, 3 a 4 kontaktovaní sťažovateľom 1 (potom čo si sťažovateľ 1 letáky preberie), ktorý ich poverí roznášaním letákov vo vybraných lokalitách na území Slovenska. Roznášanie letákov kontrolujú aj iní zamestnanci sťažovateľa 1. Sťažovatelia ďalej poukazujú na to, že zamestnancom sťažovateľa 1 sa navyše vedú aj dochádzkové listy, čo celkom zreteľne preukazuje reálny výkon činnosti sťažovateľov 2, 3 a 4 na Slovensku. Sťažovatelia namietajú, že hoci sťažovateľ 1 tieto skutočnosti riadne oznámil, napriek tomu pobočka Sociálnej poisťovne v rámci výkonu kontroly nepristúpila k doplneniu dokazovania, nevyžiadala si ďalšie potrebné doklady, nepristúpila k výsluchu sťažovateľov 2, 3 a 4 a ani k inému spôsobu preverenia výkonu činnosti sťažovateľov 2, 3 a 4 na Slovensku (napr. vycestovanie na miesta, kde sťažovatelia 2, 3 a 4 aktuálne vykonávajú prácu – roznos letákov, prípadne aj dopyt na adresátov, ktorým sa letáky distribuujú). Podľa sťažovateľov si v ich veci konajúce všeobecné súdy mali vyžiadať stanovisko príslušného daňového úradu, keďže sťažovateľ 1 je registrovaným platiteľom dane z pridanej hodnoty.

Podľa argumentácie sťažovateľov boli pre rozhodovanie o ich veci podstatné aj niektoré rozhodnutia ústredia, krajského súdu a najvyššieho súdu v iných obdobných

veciach, ktoré v uvedených smeroch dávajú za pravdu sťažovateľom; sťažovatelia v sťažnosti konkretizujú tieto rozhodnutia uvedením ich spisových značiek.

Všeobecné súdy podľa názoru sťažovateľov nezohľadnili ani to, že ústredie Sociálnej poisťovne už vopred (pred vykonaním kontroly u sťažovateľa 1) vedelo o tom, že vydá napadnuté rozhodnutie, ktorým potvrdí rozhodnutie pobočky Sociálnej poisťovne, pretože už listom z 25. júla 2013 oznámilo ZUS obchodné mená, resp. mená a priezviská zamestnávateľov (vrátane sťažovateľa 1), u ktorých podľa názoru ústredia ide o tzv. schránkové firmy. Teda ústredie už v roku 2013 prijalo záver o tom, že sťažovateľ 1 je tzv. schránkovou firmou, hoci rozhodnutie vydalo až v roku 2014.

Napadnutými rozsudkami krajského súdu a najvyššieho súdu došlo podľa sťažovateľov k akceptácii nezákonných rozhodnutí pobočky Sociálnej poisťovne a ústredia Sociálnej poisťovne, ktoré majú retroaktívne účinky. Podľa sťažovateľov je neprípustné, aby ústredie Sociálnej poisťovne, resp. pobočka Sociálnej poisťovne vydala individuálny právny akt, ktorým sa rozhodne o právach účastníka konania spätne k inému dátumu, než je dátum jeho vydania.

Sťažovatelia tiež namietajú, že pobočka Sociálnej poisťovne a ústredie Sociálnej poisťovne nedodržali zákonom ustanovenú 60-dňovú lehotu na vydanie rozhodnutie podľa § 210 ods. 1 a 2 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov, pričom nedošlo ani k predĺženiu tejto lehoty a ani k prerušeniu konania, a preto sú rozhodnutia pobočky Sociálnej poisťovne a ústredia Sociálnej poisťovne podľa sťažovateľov nezákonné už aj pre samotné nedodržanie tejto lehoty. Sťažovatelia poukazujú na to, že napriek uvedeným skutočnostiam krajský súd a najvyšší súd nevyhodnotili túto časť argumentácie sťažovateľov ako dôvodnú, resp. ako postačujúcu k zrušeniu rozhodnutí ústredia Sociálnej poisťovne a pobočky Sociálnej poisťovne.

Za nezákonné treba považovať podľa sťažovateľov aj samotné vykonanie kontroly na zistenie skutočností, či sťažovatelia 2, 3 a 4 vykonávajú na Slovensku činnosť, pretože toto nepatrí do právomoci pobočky Sociálnej poisťovne či ústredia Sociálnej poisťovne.

Takúto kontrolu môže uskutočniť iba príslušný inšpektorát práce, ktorý však nezistil žiadne nedostatky.

Napokon podľa sťažovateľov došlo v ich veci aj k porušeniu princípu rovnakého zaobchádzania. Sťažovateľ 1 totiž zamestnáva viacero zamestnancov – poľských občanov, vo vzťahu ku ktorým pri existencii rovnakých podmienok príslušná pobočka Sociálnej poisťovne nerozhodla o tom, že nepodliehajú slovenskej legislatíve. Týmto bol vo vzťahu k porovnateľným zamestnancom sťažovateľa 1 uplatnený odlišný postup ako vo vzťahu k sťažovateľom 2, 3 a 4.

Na základe uvedených skutočností sťažovatelia navrhujú, aby ústavný súd o ich sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„Základné práva sťažovateľov podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 20 ods. 1, čl. 35 ods. 1, čl. 39 ods. 1, čl. 40, čl. 46 ods. 1, čl. 46 ods. 2 a čl. 52 ods. 2 Ústavy SR postupom Krajského súdu v Prešove v konaní pod č. k. 12 Scud 10/2014 a rozhodnutím Krajského súdu v Prešove č. k. 12 Scud 10/2014 zo dňa 16. 01. 2015 a postupom Najvyššieho súdu SR v konaní pod č. k. 9 Sžso 72/2015 a rozhodnutím Najvyššieho súdu SR č. k. 9 Sžso 72/2015 zo dňa 26. 04. 2017 porušené boli.

Zrušuje sa rozsudok Najvyššieho súdu SR č. k. 9 Sžso 72/2015 zo dňa 26. 04. 2017 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 12 Scud 10/2014 zo dňa 16. 01. 2015 a vec sa vracia Najvyššiemu súdu SR na ďalšie konanie.

Sťažovateľovi I sa priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 10.000 Eur (slovom desaťtisíc eur), ktoré mu je Najvyšší súd SR povinný zaplatiť do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu.

Sťažovateľovi II sa priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 10.000 Eur (slovom desaťtisíc eur), ktoré mu je Najvyšší súd SR povinný zaplatiť do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu.

Sťažovateľovi III sa priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 10.000 Eur (slovom desaťtisíc eur), ktoré mu je Najvyšší súd SR povinný zaplatiť do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu.

Sťažovateľovi IV sa priznáva primerané finančné zadostučinenie vo výške 10.000 Eur (slovom desaťtisíc eur), ktoré mu je Najvyšší súd SR povinný zaplatiť do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu.

Najvyšší súd SR je povinný nahradiť sťažovateľovi I trovy konania vo výške 165 Eur (slovom stošesťdesiatpäť eur) do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu na účet právneho zástupcu JUDr. Dušana Remetu, Masarykova 2, 080 01 Prešov.

Najvyšší súd SR je povinný nahradiť sťažovateľovi II trovy konania vo výške 165 Eur (slovom stošesťdesiatpäť eur) do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu na účet právneho zástupcu JUDr. Dušana Remetu, Masarykova 2, 080 01 Prešov.

Najvyšší súd SR je povinný nahradiť sťažovateľovi III trovy konania vo výške 165 Eur (slovom stošesťdesiatpäť eur) do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu na účet právneho zástupcu JUDr. Dušana Remetu, Masarykova 2, 080 01 Prešov.

Najvyšší súd SR je povinný nahradiť sťažovateľovi IV trovy konania vo výške 165 Eur (slovom stošesťdesiatpäť eur) do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu na účet právneho zástupcu JUDr. Dušana Remetu, Masarykova 2, 080 01 Prešov.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

II.1 K sťažovateľmi namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 35 ods. 1, čl. 39 ods. 1, čl. 40, čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 52 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu

Z už citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda len vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy.

Proti napadnutému rozsudku krajského súdu mohli sťažovatelia podať odvolanie ako riadny opravný prostriedok (čo aj využili), o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť najvyšší súd. Právomoc najvyššieho súdu rozhodnúť o odvolaní sťažovateľov, a tým aj poskytnúť ochranu sťažovateľmi označeným právam garantovaným ústavou a dohovorom vylučuje právomoc ústavného súdu.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní túto časť sťažnosti odmietol v súlade s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

II.2 K sťažovateľmi namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 35 ods. 1, čl. 39 ods. 1, čl. 40, čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 52 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho súdu vyplýva, že tento sa stotožnil so závermi krajského súdu prezentovanými v napadnutom rozsudku a zdôraznil, že sťažovateľ 1 nenamietal porušenie vlastných subjektívnych práv, ale porušenie práv svojich zamestnancov – sťažovateľov 2, 3 a 4. Z uvedeného dôvodu najvyšší súd napadnutým rozsudkom potvrdil ako vecne správny napadnutý rozsudok krajského súdu v časti o zamietnutí žaloby sťažovateľa 1.

Sťažovatelia 2, 3 a 4 ako zamestnanci sťažovateľa 1 podľa argumentácie najvyššieho súdu obsiahnutej v napadnutom rozsudku žalobu proti rozhodnutiam správnych orgánov, ktoré rozhodovali o zániku ich povinného nemocenského poistenia, povinného dôchodkového poistenia a povinného poistenia v nezamestnanosti, nepodali, z čoho odvolací súd vyvodil, že s rozhodnutiami príslušných správnych orgánov boli uzročení, keďže ich správnosť a zákonnosť nenamietali žalobou v správnom súdnictve. Keďže takýto úkon sami zo svojej (autonómnej) vôle nerealizovali, a to aj napriek tomu, že na podanie žaloby boli procesne legitimovaní, nemôžu podľa najvyššieho súdu ani legitímne očakávať, že právami žalobcu disponovať budú, prípadne to, že tento procesný nedostatok bude odstránený podaním návrhu podľa § 92 ods. 1 OSP. Vzhľadom na uvedené najvyšší súd napadnutým rozsudkom potvrdil ako vecne správne rozhodnutie krajského súdu o zamietnutí návrhu sťažovateľa 1 na pribratie sťažovateľov 2, 3 a 4 do konania podľa § 92 ods. 1 OSP.

Ústavný súd prihliadajúc na odôvodnenie sťažnosti v prvom rade konštatuje, že sťažovatelia v podanej sťažnosti s rozhodujúcimi závermi najvyššieho súdu obsiahnutými v napadnutom rozsudku v zásade nepolemizujú. Svojou argumentáciou sa ani len nepokúšajú správnosť týchto záverov napadnúť, pričom len opakujú argumentáciu uplatnenú pred všeobecnými súdmi, ktorá sa týka vecného posúdenia ich práv, ktorá však

nebola predmetom prieskumu zo strany najvyššieho súdu, keďže najvyšší súd sa „len“ stotožnil s názorom krajského súdu o tom, že sťažovateľ 1 neunesol svoju povinnosť tvrdenia o porušení vlastných subjektívnych práv v súlade s § 247 a nasl. OSP a sťažovatelia 2, 3 a 4 nemohli byť preto pribraní do napadnutého konania ako jeho ďalší účastníci v súlade s § 92 ods. 1 OSP vzhľadom na to, že v zákonom ustanovenej lehote správnu žalobu nepodali, a teda nebránili svoje subjektívne práva zákonom ustanoveným postupom.

Absenciu právnej argumentácie sťažovateľov, ktorá je spôsobilá spochybniť ústavnú udržateľnosť napadnutého rozsudku najvyššieho súdu a postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu, nemôže nahrádzať ústavný súd svojou vlastnou aktivitou v tom zmysle, že by relevantné chýbajúce odôvodnenie spôsobilé spochybniť správnosť záverov najvyššieho súdu „dotváral“ sám.

S prihliadnutím na nosné dôvody napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu, ktorým potvrdil vecnú správnosť rozhodnutia súdu prvého stupňa, ústavný súd považuje za žiaduce zdôrazniť, že najvyšší súd sa uplatnenými žalobnými argumentmi sťažovateľov vôbec nezaoberal, keďže nemal dôvod sa nimi zaoberať, a to vzhľadom na to, že dospel k záveru o nedostatku vecnej aktívnej legitímácie sťažovateľa 1 na podanie správnej žaloby, ako aj k záveru, že sťažovatelia 2, 3 a 4 nemôžu byť pribratí do napadnutého konania ako ďalší účastníci konania, keďže ochrany svojich práv sa mali domáhať podaním žaloby v súlade s príslušnými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku a požadovať preskúmanie zákonnosti rozhodnutí vydaných príslušnými správnymi orgánmi o zániku povinného nemocenského poistenia, povinného dôchodkového poistenia a poistenia v nezamestnanosti.

Za tohto stavu sa sťažovatelia mali zamerať v sťažnosti podanej ústavnému súdu predovšetkým na spochybnenie argumentácie obsiahnutej v napadnutom rozsudku najvyššieho súdu a podrobne objasniť, prečo nepovažujú za možné s ňou súhlasiť, čo sa však nestalo. Ústavný súd bez toho, aby zaujímal akýkoľvek meritórny postoj k rozhodujúcim argumentom najvyššieho súdu, môže iba konštatovať, že pre úplnú

absenciu „protiargumentácie“ zo strany sťažovateľov nemôže správnosť záverov najvyššieho súdu meritórne preskúmať.

Ústavný súd vo svojej doterajšej judikatúre opakovane zdôrazňuje, že nedostatok odôvodnenia sťažnosti vyvoláva významné procesné dôsledky. Je totiž základnou povinnosťou sťažovateľa, aby čo najpresnejšie opísal skutkový stav, z ktorého vyvodzuje svoj procesný nárok na ochranu poskytovanú ústavným súdom. Okrem opísania skutkových okolností musí odôvodnenie sťažnosti obsahovať najmä právne argumenty a právne posúdenie predloženého sporu. Subjektívny názor sťažovateľa o porušení ním označených práv nie je dostatočným dôvodom na záver, že mohlo dôjsť k ich namietanému porušeniu, ak chýbajú objektívne okolnosti, ktoré by dovolili takýto záver aspoň na účely prijatia sťažnosti na ďalšie konanie. Sťažnosť sťažovateľa neobsahuje kvalifikované odôvodnenie, a preto nespĺňa ani podstatnú náležitosť ustanovenú v § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde (IV. ÚS 359/08), čo zakladá dôvod na odmietnutie sťažnosti pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí. Aplikujúc primerane uvedený právny záver na konkrétne okolnosti posudzovanej veci bolo povinnosťou sťažovateľov odôvodniť svoju sťažnosť vo vzťahu ku kľúčovým záverom obsiahnutým v napadnutých rozhodnutiach najvyššieho súdu a krajského súdu, ktorými mali byť porušené ich práva garantované ústavou a dohovorom. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že takáto argumentácia v nej zjavne absentuje.

Na základe uvedených skutočností ústavný súd sťažnosť v časti namietaného porušenia práv zaručených ústavou a dohovorom napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, odmietol tak z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti (vzhľadom na absenciu „protiargumentácie“ sťažovateľov, ktorá zjavne vylučuje možnosť vysloviť porušenie nimi označených práv zaručených ústavou a dohovorom), ako aj z dôvodu nesplnenia zákonom predpísaných náležitostí (vzhľadom na absenciu relevantného odôvodnenia sťažnosti).

S prihliadnutím na uvedené ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

Po odmietnutí sťažnosti ako celku bolo bez právneho dôvodu, aby sa ústavný súd zaoberal ďalšími návrhmi uplatnenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. decembra 2017